

[Hans Hansen (Rørby).]

tit gaar igen: at den flittige og dygtige bliver skudt ud. Det er i sig selv urigtigt. Men den anden Metode er ikke stort bedre. Den gaar ud paa, som det siges i Bemærkningerne, at ingen Roedyrker kan komme i Betragtning, hvis hans Udbytte har været lige saa stort som eller større end i 1933. Dette kan komme til at virke akkurat lige saa vilkaarligt, ja, maaske endnu værre. Thi hvis en Mand har haft et Areal, som maaske skulde renses eller lignende, saaledes at det i 1933 har givet et ringe Udbytte, vil han i 1934 blive straffet, fordi han det foregaaende Aar har gjort sit Arbejde saaledes, som han ansaa det for fornuftigt. Jeg mener derfor, at begge de nævnte Metoder i lige høj Grad kan kritiseres. Hvad endelig angaar den tredje Metode, den, hvorved man forlods sikrer den vældige Sukkeraktiekapital dens Driftsudbytte og saa bagefter ser, hvad der ved en vilkaarlig Fordeling kan blive tilbage til Roedyrkerne, synes jeg knap nok, den højtærede Handelsminister kan være bekendt. Jeg vil ikke undlade at gøre opmærksom paa, at der maa findes en anden Ordning for Fordelingen af disse Penge.

Det er blevet sagt i Dag, at Roedyrkingen i Sommeren 1934 har været en Katastrofe, og det er ogsaa rigtigt. Men nu er der det heldige, saaledes som Forholdene i Øjeblikket tegner sig — saaledes forstod jeg den højtærede Handelsministers Udtalelse om, at der kommer flere Millioner til Raadighed —, at Verdensmarkedets Pris paa Sukker vistnok er saa lav, at man kan indvinde adskilligt ved at importere Sukker. Her rejser sig for Resten det allerinteressanteste Problem med Hensyn til hele Sukkerroedyrkingen og den Garanti, som Staten nu vil yde over for Sukkerroedyrkingen, samtidig med at Staten naturligvis maa sikre sig, at Forbrugerne ikke faar det billige Sukker. Det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch oplyste i Dag, at det drejer sig om en Indførsel af 55 000 t Sukker. I Fjor havde vi et overskydende Kvantum Sukker paa 40 000 t, og jeg husker, at jeg stillede den højtærede Handelsminister det Spørgsmaal, hvad han agtede at gøre med dette overskydende Kvantum. Ministeren svarede, at man havde prøvet paa at sælge det, men kunde kun opnaa en Pris af 5 Mill. Kr. for 40 000 t — det vil ved en simpel Omregning give ca. 12½ Øre pr. Kilo, hvad Verdensmarkedets Pris dengang var paa Raasukker. Saa vidt jeg ved, ligger Verdensmarkedets Pris paa noget lignende i Aar. Altsaa Verdensmarkedets Pris paa

Raasukker ligger paa 12—14 Øre pr. Kilo — er det ikke rigtigt, vil jeg gerne korrigeres. Vi kender Detailprisen, den er 44 Øre pr. Kilo, og den i Lovforslaget fastsatte Pris er 33 Øre. Det kunde egentlig være rart at faa oplyst, hvor Differencen kommer fra, for det er jo utænkeligt, at Handelsavancen er 11 Øre pr. Kilo. Saa vidt jeg ved, er den Engrospris, som Handelsstanden betaler, 39 Kr. 60 Øre pr. 100 kg. Er det ikke saadan, at hele Sukkerordningen i sig selv betinger, at der sker en urimelig Forhøjelse af Sukkerprisen? (*Larsen-Badse*: Det er Skatten, 5 Kr. pr. 100 kg). Skatten, ja, jeg kommer tilbage til det senere. Hele dette Spørgsmaal om Fordyrelsen af Sukkeret er det værd at tage med i Overvejelserne, ogsaa naar det drejer sig om de 55 000 t, der skal indføres. Naar Verdensmarkedets Pris, hvad jeg haaber at faa oplyst af den højtærede Minister, omtrent ligger, hvor den laa i Fjor, og vi skal indføre Sukker og sælge det f. Eks. til 33 Øre, saa vil det jo sige, at der tjenes 18—20 Øre pr. Kilo, og det vil for de 55 000 t give et betydeligt Antal Millioner, omkring en halv Snes Millioner Kroner paa den Konto.

Det rejser hele det Problem, om det overhovedet kan betale sig. Et tidligere æret Medlem af dette Ting, et dygtigt Medlem, der synes at være blevet mere fornuftig, siden han fandt ud af Rigsdagen, nemlig Amtsforsvalter C. O. Pedersen i Roskilde, har sagt: det er Snolderød-Politik at holde Verdensmarkedets Priser ude fra vort Land, og jeg tror, at den samme Betegnelse kan bruges paa den højtærede Handelsministers Sukkerpolitik. Naar vi i dette Øjeblik bevislig har større Fordel ved at importere Sukker, saa vi derigennem maaske kunde opnaa alt det, som vi ikke kan opnaa herhjemme, og slet ikke i Misvækstaa, saa henstiller jeg til det Udvalg, som kommer til at behandle denne Sag, om det ikke var bedre at gaa til en Afvikling af hele dette ulykkelige Forhold og gøre det muligt, at Forbrugerne kan faa Sukker til den Pris, som Verdensmarkedets Pris til enhver Tid betinger. Det vilde være til Fordel ikke alene for Sukkerforbrugerne — det er nu ganske utvivlsomt —, men ogsaa for Sukkerroedyrkerne og Arbejderne, som derigennem vilde faa adskilligt bedre Muligheder end under et System, hvor man hovedsagelig lægger an paa at fordyre Sukkeret for at skaffe Renter af de overprioriterede Sukkerroegaarde.

Koefoed: Jeg skal ikke gaa imod en Sukkerordning, da jeg er fuldt ud indfor-